

Jonas
KRÁSNÍ A MŔTVÍ

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 1

Jonas

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 2 – Arizona

Krásni a mŕtvi 3 – Summer

Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix

Eden Maguire

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

I. část

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Mojim dvom úžasným dcéram

Najskôr som začula buchnutie dverí vo vetre. Vystrašilo ma to, lebo som nevedela, že tu medzi stromami tak ďaleko od mesta vôbec stojí dom.

Pomalšie, srdce, pomyslela som si. Darina, dievča, ovládaj sa! No vtedy by ma bol vystrašil aj padajúci list. Bolo to dva dni po Phoenixovej smrti.

Takže buchli dvere, mne sa rozbúchalo srdce a vzápätí som už niečo hľadala na kopci – ani sama neviem čo. Vyšla som až hore, pozrela som na druhú stranu kopca a tam to bolo: starý zrub, rozpadávajúci sa dom s verandou, veľkou stodolou a s takou tou okrúhrou cisternou na vodu, čo stojí na koloch, ale táto bola načisto prehrdzavená a dera-vá. Rovnako bol na tom malý nákladiak zaparkovaný pred opusteným domom, nárazníky mu viseli a strechu mal preliačenú. Okolo verandy rástla žltá tráva až po kolená.

Ten buchot zaznel, keď sa zatresli vráta na stodole. Otvárali sa a zatvárali, otvárali a zatvárali vždy, keď ich rozhýbal vietor.

Myslím si, že väčšina ľudí by odtiaľ rýchlo zmizla.

Ja nie. Zatúlala som sa a hľadala som odpovede na otázky – otázky o láske, o strate blízkeho človeka, o zmysle života. Darina sa vybrala na misiú, aj tak sa to dá povedať. Všetci ma mávalo. Napríklad ako to, že v priebehu jedného roka zomreli štyria moji spolužiaci z ellerton-skej strednej školy. Jonas, Arizona, Summer a teraz aj Phoenix. Fakt čudné a tragické, nie? Nielen mňa, všetkých to poriadne vydesilo.

Navyše ten posledný – Phoenix – mi svojím odchodom zlomil srdce. Bola som doňho zaľúbená, vlastne väčšinou som ho len z diaľky zaľúbene pozorovala. A potom sme spolu dva úžasné mesiace chodili. Na kyticke, ktorú som položila na miesto, kde ho prebodli, bol lístok s dosť úbohým nápisom: „Vždy mi budeš chýbať. S láskou Darina.“ Ani náhodou nevystihol hĺbku mojich skutočných pocitov.

Asi aj pre to všetko som sa rozhodla, že vráta upevním, aby už netrieskali, a potom sa porozhliadnem po tom strašidelnom dome. Chcela som vojsť dnu a zistiť, ako žili jeho obyvatelia. Aké taniere kládli na stôl, na akých stoličkách sedávali.

No najskôr stodola. Vráta boli obrovské a držala ich pohromade asi stovka hrdzavých klincov. Vnútri pano-

vala tma. Uvidela som na stenách povešané staré konské postroje, zaprášené kožené jazdecké nohavice, potom nejaké konské hrebene a kefy, z ktorých viseli pavučiny.

A ešte skupinu ľudí v kruhu. Prespevovali nejakú melódiu a hľadeli na chalana, ktorý stál uprostred. Keď som ho prvý raz zazrela, neverila som vlastným očiam, ale bol to skutočne Phoenix a bol do pása nahý. Bol tam rovnako ako ja.

Ten Phoenix, ktorý umrel po bodnutí nožom medzi lopatky. Ten, ktorému nôž presekol tepnu a on potom vykrvácal.

Do kruhu vkročil starší sivovlasý muž a položil môjmu mŕtvemu priateľovi ruky na plecía.

„Vitaj v našom svete,“ povedal.

Buch! Vráta za mnou sa zabuchli. Srdce sa mi otriaslo tak, že skoro zastalo.

„Vo svete Krásnych mŕtvych!“ zaspievala skupinka.
„Si jedným z nás! Vitaj!“

Phoenix – naozaj to bol on! – vyzeral nejaký otrasený. Akoby sa mu nedarilo zaostríť pohľad.

Ruky sivovlasého muža mu pomohli nadobudnúť rovnováhu. „Vrátil si sa,“ zamrmlal.

„Zo záhrobia,“ šepala skupina.

Potriasla som hlavou, nech vízia zmizne. *To nemôže byť pravda! Určite je to nejaký hlúpy trik!*

Mŕtvi sú mŕtvi, človek sa predsa zo záhrobia nevracia.

Ibaže potrasenie hlavou nemalo nijaký účinok a ja som to všetko videla aj ďalej.

„Ahoj, Phoenix, všetko je okej,“ prehovorilo jedno dievča a vykročilo k nemu. „Spomínaš si na mňa?“

Bola ku mne obrátená chrbtom, takže som videla len jej dlhé tmavé vlasy.

„A čo ja, človeče? Mňa si pamätáš?“ Od skupinky sa oddelil chalan a potom ďalšie dievča – tej na pleciah padali plavé vlasy.

„Je to okej, Hunter všetko vybavil,“ povedala plavovláska, akoby čosi vysvetľovala. „Toto je Hunter.“

Sivovlasý chlap vystrel k Phoenixovi ruku. „Dúfam, že ťa to na spiatočnej ceste veľmi nebolelo?“ spýtal sa vecným tónom, ako keď lekár vyšetruje pacienta.

„Dalo sa to zvládnuť,“ odvetil Phoenix.

Fakt to bol jeho hlas. Tichý a hlboký, ležérny. Pohýbal širokými plecami, akoby ho predsa len trochu boleli.

„Hunter sa o nás všetkých stará.“

Keď som zazrela úsmev tej plavovlásky, musela som prikročiť bližšie. Veď ten úsmev som poznala, ten žiarivý srdečný úsmev, aj keď vlasy jej narástli, boli rozstrapatané a dievčina mala bledšie líca. Bola to Summer Madisonová. Pred mojimi očami kráčala, rozprávala a usmievala sa ďalšia mŕtvola!

„Všetkých nás sem priviedol,“ pripojila sa k vysvetľovaniu aj tmavovláska. „Hunter tu šéfuje.“

Počula som to, no neďávala som sa na Huntera. Nevedela som odtrhnúť zrak od Phoenixa. A srdce mi skáka-lo, akoby sa chcelo vyslobodiť z hrudného koša.

Chcela som sa k nemu rozbehnúť, dotknúť sa ho, vybozkávať, zovrieť v náručí. Bola som však ochromená od strachu.

„Prečo?“ spýtal sa Phoenix. Už stál rovno, pozeral priamo a tváril sa podozrievavo. Prižmúril sivomodré oči a zamračil sa.

„To už bude závisieť od teba,“ pokrčil plecami ten chalan, ktorý sa ho pýtal, či si naňho Phoenix pamätá. Ja som konečne prestala zízať na Phoenixa a stihla som si všimnúť toho druhého, jeho modré oči a pekne krojené plné pery – bol to Jonas Jonson.

„Vrátil si sa, lebo máš na to svoje dôvody,“ povedala Summer. „Ako my všetci.“

„Kde som? Čo sa to deje?“ Phoenix očividne nič nechápal a ja, ktorá som ich špehovala, som na tom bola rovnako.

„Trochu sa pozbieraj,“ zasmiala sa tmavovláska, no neznelo to protivne. „Vari si nepočul? Patriš k nám – ku Krásnym mŕtvym!“

„Arizona?“ Tentoraz potriasol hlavou Phoenix tak ako pred chvíľou ja. Áno, stála rovno pred ním. „Ako je to možné?“

„Mám tu nedokončenú robotu,“ pohodila hlavou.
„Musím dať niečo do poriadku.“

Phoenix Rohr. Arizona Taylorová. Summer Madisonová. A ešte Jonas Jonson. Štyria spolužiaci z ellerton-skej strednej, štyria mŕtvi.

Áno, všetci štyria boli tu, krásni, bledí a divokí. Ani trochu nepoznačení smrťou.

Láska a smútok mi trhali srdce.

Buch! Vráta sa znovu otvorili a zatresli.

Hunter sa zvrtol a vykročil smerom ku mne. „Zaistím ich,“ povedal ostatným. „Tú závoru treba opraviť. Lezie mi na nervy.“

Čo mu asi tak poviem? Zachvátila ma panika.

Vyskočila som z boxu, kde som sa dosiaľ schovávala, a dobehla som k dverám ešte pred Hunterom. Nedbala som, či ma uvidí. Vyrazila som von, prešprintovala som popri opustenom dome a uháňala som po hrboľatom chodníku medzi osikami. Ani raz som sa neobzrela.

„Kde si trčala?“ Laura sa na mňa vrhla, len čo som zabuchla dvere na aute.

Kráčala som k domu, keď ma dohonila.

„Nikde. Len som sa bola previezť.“ Vedela som, že taká odpoveď ju našťve, no viac som nevládala vymyslieť. Vyznelo to rozhodne lepšie ako „Videla som chodiť a rozprávať štyroch mŕtvych“.

„Nemôžeš sa len tak vozíť kade-tade!“ zadrapovala, keď som už bola na schodoch a potom vo dverách. „Vieš, aký drahý je benzín!“

Ja nič. Šmarila som kľúče na kuchynský stôl.

„Darina, bála som sa o teba.“

„Nemusela si sa.“ Už som mierila do svojej izby.

Laura mi zastala cestu. „No ja sa o teba naozaj bojím,“ prízvukovala. „Nerozprávaš. Neješ.“

„Nie som hladná.“

„A spíš vôbec?“

Hej, spím práve teraz, a sníva sa mi strašidelný sen. Prosím, rýchlo ma z neho niekto zobudte!

„Darina, odpovedz mi!“

S mamou sa veľmi nebavím, aspoň odkedy sa k nám pred štyrmi rokmi nasťahoval Jim. Niežeby bol zlý, ale nie je ani ktovieaký. Živočíšny druh zvaný Kockáč nudný, vozí sa po celom štáte a predáva notebooky.

„Viem, že sa trápiš,“ vzdychla Laura.

Že sa trápiť? Nie. Trpím. Totálne. Ako zvieru. Ako keby mi niekto do srdca vyvrtal dieru, alebo do hlavy, alebo do hocičoho, vďaka čomu som to ja. Pozrela som na Lauru a prosila som vlastnú spodnú peru, aby sa mi neroztriasla.

„V utorok má pohreb,“ ticho dodala. „Včera prišiel do obchodu Brandon a kúpil si tmavé sako.“

„Nemôžeš ani len vysloviť jeho meno?“ Od žiaľu som sa rozzúrila. „Volá sa Phoenix!“ *Volal sa Phoenix. Nie, stá-*

le sa tak volá. Tak videla som ho v tej stodole alebo nie?

Laura by ma za podobné odvrávanie inokedy pokarhala a bola by z toho hádka. Dnes to však nechala bez komentára. „Mám napísať riaditeľovi, že potrebuješ dnes zostať doma?“

Pokrčila som plecami. Rob, čo chceš, mne je to fuk. „Potrebujem sa vyspať,“ povedala som. Krútila sa mi hlava. „Ak si nespím, zošaliem.“ Omyl, už som zošalela.

Laura mi ustúpila z cesty a ja som sa konečne dostala do svojej izby.

Hodila som sa na posteľ a uprela pohľad na strop. Zo všetkých síl som sa pokúšala zahnať od seba to, čo som videla v stodole. Nie, neodviezla som sa do Foxtonu, nezaparkovala som, neprešla som pomedzi strieborné osiky s trepotavými zlatistými listami. Nepočula som búchanie vrát, neprešla som za kopec.

Nie, tú časť dňa treba pretočiť naspäť. Musím sa vrátiť k popoludniu u Logana, keď sme spolu sedeli, mlčali a smútili.

„Phoenix nebol násilník,“ povedala som po celom tisícročí bez slova. „Nevyhľadával bitky.“

Boli sme s Loganom na verande. Na zábradlí stáli zoradené prázdne fľaše od piva Budweiser a zaprášené bagonče jeho otca ležali odkopnuté pod hojdačkou. „Možno máš pravdu.“